

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: A. H.,** bytem P., S., proti **žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce dne 8. 2. 2016 doručil Městskému soudu v Praze podání označené jako „Správní žaloba proti nezákonnému zásahu do žalobcových práv v řízení sp. zn. MSP-86/2015-OJ-SZ/3“, v němž uvedl, že dne 10. 2. 2015 podal trestní oznámení na Krajském státním zastupitelství v Brně, které ho dne 24. 2. 2015 vyrozumělo o tom, že jeho trestní oznámení bylo postoupeno jiným orgánům veřejné moci. Žalobce s tímto způsobem vyřízení trestního oznámení nesouhlasil, a proto podal dne 27. 2. 2015 podnět k přezkumu postupu Krajského zastupitelství v Brně Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci, které podnět vyřídilo přípisem ze dne 2. 4. 2015. Žalobce měl za to, že zaměstnanci Krajského státního zastupitelství v Brně a Vrchního státního zastupitelství v Olomouci jednali v rozporu s dobrými mravy, trestním řádem a Listinou základních práv a svobod, a proto se obrátil dne 26. 4. 2015 s podnětem k zahájení kárného řízení s těmito „státními pracovníky“ na ministra spravedlnosti. Ministr spravedlnosti reagoval na podnět žalobce přípisem ze dne 24. 11. 2015, č. j. MSP-86/2015-OJ-SZ/3, v němž shledal podnět nedůvodným. Žalobce tvrdil, že „není v souladu nejen se slušností ale i zákony ČR, aby zjevné zneužití práva nepožívalo právní ochrany, jak je tomu v trestním oznámení žalobce.“ Žalobce namítl, že státní zástupci jednali v rozporu se slibem státního zástupce dle § 18 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), a v rozporu s § 1 a § 8 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Nešetřením oznámení došlo nejen k finanční škodě, ale především k napomáhání či spáchání závažnějšího trestného činu rozvracení ústavního zřízení České republiky s možností zločinného spolčení. Nesprávným úředním postupem ředitelky Odboru organizace justice Ministerstva spravedlnosti došlo k nezákonnému zásahu do žalobcových práv, jež má za následek potlačení jeho ústavních práv, např. na svobodu a podílet se na správě věcí veřejných atd. Žalobce navrhl, aby soud určil, že šetření prováděné žalovaným v řízení č. j. MSP-86/2015-OJ-SZ/3 vybočilo ze zákonných mezí, čímž bylo nezákonně zasaženo do žalobcových práv ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba přípustná s ohledem na povahu podnětu žalobce ke kárnému řízení. Žalobce zásah do svých práv spatřuje v podstatě v tom, že žalovaný nešetřil podnět žalobce a nezahájil kárné řízení se zaměstnanci státních zastupitelství. Soud proto vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. 6 Aps 1/2012 – 13, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval povahu vyrozumění Městského státního zastupitelství v Praze, ve kterém stěžovatel spatřoval nezákonný zásah a které bylo úkonem státního zastupitelství v rámci dohledu ve smyslu § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Podle § 12c zákona o státním zastupitelství je dohled výkonem oprávnění stanovených tímto zákonem k zajištění řídicích a kontrolních vztahů mezi různými stupni státních zastupitelství a uvnitř jednotlivých státních zastupitelství při výkonu působnosti státního zastupitelství. Nejvyšší správní soud konstatoval, že při výkonu dohledu státní zastupitelství nerozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, neboť výkon dohledu ani nesměřuje „navenek“ mimo soustavu státních zastupitelství. Státní zastupitelství tak při výkonu dohledu nejedná jako správní orgán ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Přitom podle § 82 s. ř. s. zásahovou žalobu může podat ten, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že stěžovatelova žaloba nesměřovala proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu s. ř. s. a nemohla tak být úspěšná, neboť soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc o ní rozhodovat.

V nyní posuzované věci žalobce spatřoval zásah do svých veřejných subjektivních práv konkrétně v přípisu ze dne 24. 11. 2015, č. j. MSP-86/2015-OJ-SZ/3, kterým mu žalovaný mj. oznámil, že není oprávněn přezkoumávat správnost postupu státních zástupců v konkrétní věci, neboť toto právo přezkumu náleží podle § 12c a násl. zákona o státním zastupitelství pouze příslušnému státnímu zastupitelství v rámci jeho dohledových pravomocí. Uvedený přípis žalovaného byl reakcí na podání žalobce ze dne 26. 4. 2015, v němž žalobce uvedl, že podává podnět ke kárnému řízení se státními zástupci JUDr. Vladimírem Kubíkem a JUDr. Martinou Láníčkovou, a zároveň žalovaného požádal „o sjednání nejen zákonnosti ale i dobré správy, která se očekává od státních úředníků.“ Podnětu žalobce pak předcházela přípis ze dne 2. 4. 2015, č. j. 1 VZN 214/2015, kterým Vrchní státní zastupitelství v Olomouci žalobci oznámilo, že podle § 12d zákona o státním zastupitelství přezkoumalo postup Krajského státního zastupitelství v Brně, avšak nebylo shledáno porušení zákona. Z žaloby žalobce není zcela patrné, v čem konkrétně spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv, avšak je nepochybné, že jej odvíjí právě od postupu Vrchního státního zastupitelství v Olomouci při výkonu dohledu ve věci vyřízení trestního oznámení podaného dne 10. 2. 2015 žalobcem na Krajském státním zastupitelství v Brně. Na základě výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy třeba konstatovat, že státní zastupitelství při výkonu dohledu nejedná jako správní orgán, a proto v tomto postupu nemohlo dojít k nezákonnému zásahu do práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s. Tím spíše nemohlo dojít k takovému nezákonnému zásahu v neformálním postupu správního orgánu (žalovaného), který byl reakcí na požadavek žalobce, aby žalovaný ve věci dohledových pravomocí státního zastupitelství, potažmo trestního oznámení podaného žalobcem, „sjednal zákonnost a dobrou správu“.

Soud tedy shrnuje, že ve správním soudnictví lze, nestanoví-li zákon jinak, přezkoumat pouze aktivity orgánů, které patří do působnosti rozhodování ve veřejné správě a zasahují do veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Z výše uvedených důvodů je však třeba dovodit, že *státní zastupitelství při výkonu svých dohledových pravomocí nejedná jako správní orgán* ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř.

s. a státní zastupitelství ani žalovaný (u něhož se žalobce domáhal „sjednání zákonnosti a dobré správy“ v postupu státního zastupitelství) se tak nemohli dopustit nezákonného zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. Městský soud v Praze proto žalobu žalobce podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť v dané věci nebyly splněny jiné podmínky řízení (postup žalovaného v oblasti veřejné správy) a tento nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný.

Soud pouze pro úplnost poznamenává, že pokud by se žalobce žalobou domáhal přezkumu žalovaného ve věci jeho podnětu ke kárnému řízení se státními zástupci, pak posouzení takového podnětu závisí bezvýhradně na volném uvážení ministra spravedlnosti. Žalobce tedy nemá žádný právní nárok na to, aby jeho podnětu bylo vyhověno a kárné řízení bylo zahájeno. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 2. 2012, č. j. 6 Ans 1/2012 – 19, konstatoval, že žalobu na ochranu proti nečinnosti ministra spravedlnosti, kterou by se žalobce domáhal podání návrhu na zahájení kárného řízení se státním zástupcem, je třeba zpravidla chápat jako zjevně neúspěšný návrh. V nyní posuzované věci však žalobce své podání výslovně formuloval jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., v níž v obecné rovině napadl postup (resp. „šetření“) žalovaného při přezkumu dohledu státního zastupitelství ve věci jeho trestního oznámení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková